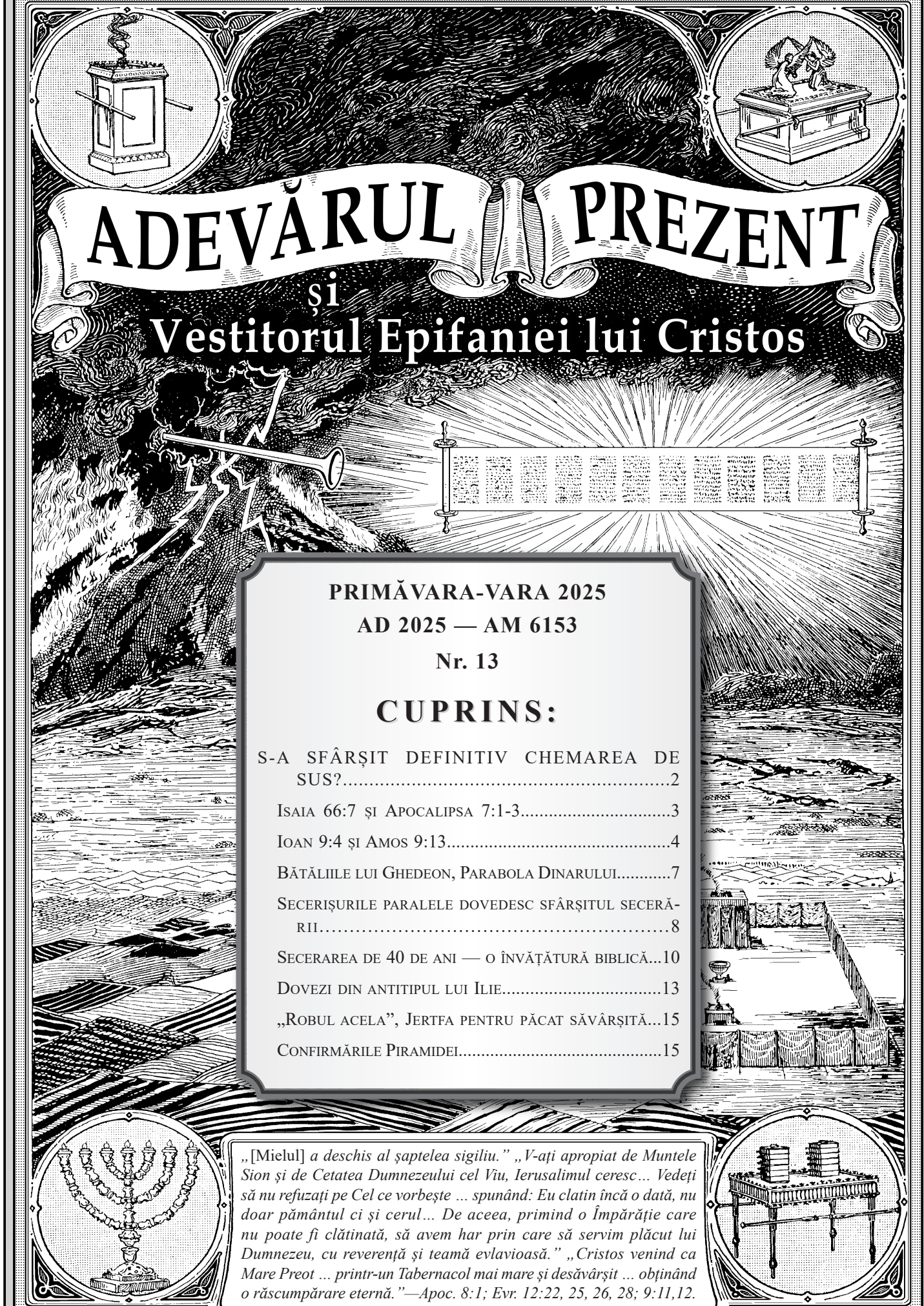

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

PRIMĂVARA-VARA 2025

AD 2025 — AM 6153

Nr. 13

CUPRINS:

S-A SFÂRȘIT DEFINITIV CHEMAREA DE SUS?.....	2
ISAIA 66:7 ȘI APOCALIPSA 7:1-3.....	3
IOAN 9:4 ȘI AMOS 9:13.....	4
BĂTĂLIILE LUI GHEDEON, PARABOLA DINARULUI.....	7
SEKERIȘURILE PARALELE DOVEDESC SFÂRȘITUL SECERĂRII.....	8
SEKERAREA DE 40 DE ANI — O ÎNVĂȚĂTURĂ BIBLICĂ...10	
DOVEZI DIN ANTITIPUL LUI ILIE.....	13
„ROBUL ACELA”, JERTFA PENTRU PĂCAT SĂVÂRȘITĂ...15	
CONFIRMĂRILE PIRAMIDEI.....	15

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinată, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.”—Apoc. 8:1; Evr. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

S-A SFÂRȘIT DEFINITIV CHEMAREA DE SUS?

ÎNTR-ADEVĂR „Domnul Iehova nu va face nimic fără să Își reveleze taina Lui servitorilor Săi, profeții” (Amos 3:7). „Taina lui Iehova este cu cei ce se tem de El; și le va arăta legământul Său” (Psalmii 25:14). „Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu” (Luca 8:10; Matei 13:11). Să presupunem noi, deci, că Tatăl nostru Ceresc Își va lăsa „copiii luminii” (Efeseni 5:8; 1 Tesaloniceni 5:5) să fie în întuneric în privința unui subiect atât de important ca sfârșitul secerării Secerișului Turmei Mici — Mireasa lui Cristos (clasa cea mai importantă din marele Său plan de salvare) — și sfârșitul definitiv al Chemării de Sus, sfârșitul tainei ascunse, „taina lui Dumnezeu” (Coloseni 1:26, 27; Efeseni 5:32; Apocalipsa 10:7)? Cu siguranță, nu!

Așa cum la începutul Veacului Evanghelic era foarte important pentru poporul lui Dumnezeu să știe când s-a deschis Chemarea de Sus și puteau să intre (Matei 10:7; Marcu 1:14, 15; Luca 16:16), și la

sfârșitul Veacului să cunoască timpul întoarcerii și prezenței Domnului nostru, în Venirea Sa a Doua, și timpul când a început și trebuia să continue secerarea (Matei 25:6; 24:14, 31; 13:30, 39-42; Apocalipsa 3:20), dacă doreau să capete binecuvântările Sale speciale și să-I slujească în mod inteligent și acceptabil, este tot așa de important pentru ei să cunoască timpul sfârșitului acelei lucrări de secerare precum și al lucrărilor conexe, și timpul când trebuie să înceapă și să continue alte lucrări (Isaia 30:21; 2 Timotei 2:15), dacă ei doresc, de asemenea, să capete binecuvântările Sale speciale și să-I slujească în mod inteligent și acceptabil.

Dacă secerarea Turmei Mici, Mireasa lui Cristos, și lucrările conexe față de ei încă continuă, trebuie să fim angajați activ în ele; însă, dacă au luat sfârșit, orice încercare de a continua să ne angajăm în ele nu va fi plăcută lui Dumnezeu, va fi spre paguba Adevărului, contrară misiunii din prezent a Domnului pentru poporul Său consacrat și, prin nutrirea speranțelor false, va fi o mare nedreptate pentru cei care se consacră după ce a luat sfârșit acea lucrare de secerare. Dacă cineva stăruie insistent să facă astfel de încercări, împotriva luminii și cunoștinței mai bune, în măsură corespunzătoare va pierde favoarea lui Dumnezeu și va merita pedeapsa Lui.

Unii sunt indiferenți față de subiectul acesta. Dumnezeu nu este mulțumit de o asemenea indiferență. Alții au făcut greșea de a ghici dacă ușa Chemării de Sus este încă deschisă sau nu — unii ghicesc într-un fel iar alții în altul. Dar lucrurile implicate sunt atât de importante încât putem avea încredere că iubitorul nostru Tată Ceresc a vorbit, prin Cuvântul Său, asupra acestui subiect în termeni siguri, „încât credința noastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:5). „Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până în ziua desăvârșită [deplină]” (Proverbe 4:18). Pastorul Russell, „robul credincios și înțelept”, a învățat pe drept (de exemplu, în A 20-22) că mai multă lumină va deveni cuvenită, chiar și după moartea sa.

Evreii care, prin necredință și neglijență, nu au cunoscut schimbarea dispensațională prin modalitățile lui Dumnezeu de a proceda în zilele lor, au pierdut mari binecuvântări de la El și au fost aspru pedepsiți

ADEVĂRUL PRESENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de
BIBLE STANDARD MINISTRIES
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:
Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:
SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI
MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ
R. Moldova, or. Chișinău
email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă:

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca hrană la timp cuvenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

(Luca 19:44). Oare nu ar trebui să luăm în considerare și să examinăm cu atenție dovezile Scripturii cu privire la schimbarea dispensațională prin modalitățile lui Dumnezeu de a proceda în zilele noastre? Dacă vrem să-I slujim lui Dumnezeu în mod acceptabil, în spirit și în adevăr (Ioan 4:23, 24), atunci nu vom fi nepăsători și nici nu vom lăsa cu ușurință deoparte ceea ce vine la noi zidit pe temelia tare a Cuvântului lui Dumnezeu, a rațiunii și faptelor, ci vom „deosebi care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). Așa deci, în lumina Adevărului revelat și a profețiilor împlinite, să examinăm Cuvântul lui Dumnezeu asupra sfârșitului secerării Turmei Mici și asupra sfârșitului celorlalte lucrări ale Secerișului făcute față de ei. Sfârșitul secerării lor a indicat, desigur, și timpul când s-a închis ușa intrării în Chemarea de Sus; căci, cu siguranță, nimeni nu ar putea veni ca un membru nou în Corpul lui Cristos după ce Corpul acela este adunat complet și definitiv — secerat.

Trebuie să ținem cont de faptul că, după cum a arătat Pastorul Russell din Dispensațiile Paralele (vezi, de exemplu, B 235; C 205-225), chemarea generală la Chemarea de Sus a încetat în anul 1881 (acum 90 de ani! [în 1971, n.e.]), și singurele coroane disponibile pentru cei care se consacră după aceea erau cele pe care alții le pierduseră. Prin urmare, după acea vreme, după cum afirmă el, „cel care se consacră nu ar putea fi pe deplin asigurat de ocazia ajungerii la premiul naturii noi și la gloria, onoarea și nemurirea ei” (F 156). În ceea ce privește răsplata celor pentru care nu au fost coroane libere începând cu anul 1881, el a declarat: „Este posibil ca ei să fie socotiți împreună cu vrednicii din vechime care au avut dispoziția sacrificatoare plăcută lui Dumnezeu, înainte de a începe «chemarea de sus»”. (F 157; vezi, de asemenea, Z 4836, par. 3-6, 10, 11 [VDM 26.4, 2095:5-8; 2092:6-7, n.e.]; Z 5761, col. 2, sus [VDM 7.1, 447:2, n.e.]; Cartea de Întrebări, pag. 151, 152, 154, 156-158; pentru detalii și Scripturi referitoare la această clasă, Vrednicii Tineri [„tinerii” din Ioel 2:28], vă rugăm să vedeți E 4, capitolele V-VII și PT, Nr. 213 [AP 1, n.e.] — un exemplar gratuit la cerere.)

Vom analiza pe scurt 80 de dovezi din Cuvântul lui Dumnezeu, din rațiune, din fapte și confirmări ale Piramidei care arată clar că toată chemarea la Chemarea de Sus, ca celor care se consacră să li se acorde coroanele pierdute de alții, s-a încheiat, și că seceratul Turmei Mici, Mireasa lui Cristos, s-a terminat complet în anii 1914-1916. Unele dintre aceste dovezi arată, de asemenea, că și alte lucrări ale Secerișului față de Turma Mică sunt acum sfârșite. Unele dintre aceste dovezi erau cunoscute, cel puțin parțial, în timpul

vieții Fratelui Russell, iar de atunci altele au ieșit la lumină, pe măsură ce s-au împlinit mai multe profeții. Unele dintre aceste dovezi nu sunt concludente prin ele însele, dar atunci când sunt examinate împreună cu altele, ele sunt incontestabile. Sugerăm ca frații să caute și să studieze cu atenție toate referințele date, deoarece lipsa spațiului ne împiedică să oferim detalii complete aici.

ISAIA 66:7 ȘI APOCALIPSA 7:1-3

(1) Conform cu Isaia 66:7, Cristosul, Cap și Corp („copilul de parte bărbătească”) vor fi părăsit cu toții Sionul (Biserica nominală; vezi Comentariile Bereene; comp. cu Romani 11:26; Z [Reprinturile Turnului] 1649, par. 1), în orice loc unde se afla, *înainte* ca ea să-și înceapă acolo durerile nașterii (marele Timp de Strâmtorare; 1 Tesaloniceni 5:3; Matei 24:20-22). Durerile ei de naștere, care vor duce în cele din urmă la moartea ei (fiind nimicită complet; 1 Samuel 4:19, 20; vezi E 13, pag. 62, 63), au început odată cu începutul Războiului Mondial în anul 1914 (prima etapă a marelui Timp de Strâmtorare — Z 5673 [VDM, 9.2, 603:5-8, n.e.], 5680 ultimul paragraf [VDM 9.1, 589:4, n.e.], 5698 sus [VDM 8.5, 564:8-565:2, n.e.], 5731 ultimul paragraf [VDM 7.6, 506:1, n.e.]); și s-au răspândit repede până când, în primăvara anului 1916, deveniseră universale în Creștinătate, ceea ce dovedește că până atunci se terminase atât secerarea cât și spicuirea celor 144.000 (Z 1648, 1649).

(2) Apocalipsa 7:1-3 arată că Cei Aleși, Turma Mică, toți cei 144.000, trebuiau să fie sigilați pe frunțile lor (iluminați suficient cu Adevărul pentru a le permite să părăsească Babilonul sau lumea, adică, să fie secerati) *înaintea* Marii Strâmtorări, care a început odată cu Războiul Mondial („vântul” din vers. 1 — comp. cu 1 Împărați 19:11, 12; vezi Comentariile Bereene; Z 5753 [VDM 7.2, 463:1-5, n.e.]). Acest lucru s-a întâmplat în fiecare țară *înainte* ca acea țară să fie atrasă în Război (E 5, pag. 147-150).

„Vântul”, Războiul Mondial (care include Faza I și II), este prima etapă a marelui Timp de Strâmtorare. Acesta nu trebuie confundat cu „vârtejul de vânt”, care va veni doar atunci când „cele patru vânturi ale pământului” (cele patru grupuri de îngeri căzuți care stăpânesc peste cele patru secțiuni ale societății umane — E 5, pag. 147, 148) vor fi dezlegate mai mult decât au fost atunci când au provocat războiul, și când se vor întâlni în mari conflicte între ei și vor produce în omenire vârtejul de vânt simbolic — etapele de revoluție și anarhie ale Timpului de Strâmtorare (Ieremia 25:29-31, mai ales vers. 32; 2 Împărați 2:1, 11 etc.). Conform cu 1 Împărați 19:11, 12, „vântul” (Războiul Mondial)

precede „cutremurul” (Revoluția Mondială), care este prima parte a „vârtejului de vânt”. Fiecare țară a Creștinătății a fost atrasă în Războiul Mondial (deși nu neapărat ca o țară beligerantă) și a fost vătămată din pricina lui înainte de sfârșitul primăverii anului 1916. Prin urmare, toți Cei Aleși (cei 144.000, alcătuiți din evrei și neamuri — Romani 11) au fost sigilați pe frunte (secerați) înainte de sfârșitul primăverii anului 1916.

IOAN 9:4 ȘI AMOS 9:13

(3) În Ioan 9:4 citim: „Eu [*noi* este redarea celor mai vechi manuscrise grecești, Vatican și Sinaitic] trebuie să lucrez lucrările Celui care M-a trimis, cât timp este zi; vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze”. Lucrarea pe care o făceau atunci Isus și apostolii era o lucrare de secerare (Ioan 4:34-38; 3:29, 30; Matei 9:35-10:7; Marcu 3:13-15; Luca 9:1-6), care nu mai putea fi făcută după ce s-a sfârșit ziua Secerișului Iudaic de 40 de ani și a venit noaptea. Noaptea la care s-a referit Isus nu a fost „timpul morții Sale”, așa cum învață atât conducătorii de la Zorile (*Zorile*, iunie 1970, pag. 45), cât și conducătorii din Babilon, ci timpul de necaz cu care s-a sfârșit Veacul Iudaic (Z 3519, par. 9).

În mod corespunzător, există o noapte, marele Timp de Strâmtorare, cu care se încheie Veacul Evanghelic (Isaia 21:11, 12; Ioel 2:2; Amos 5:20; Daniel 12:1; Matei 24:21, 22; Z 1773, ultimul paragraf, Z 4926, par. 3 [VDM 25.1, 1921:3, n.e.]). Această noapte constă din trei etape distincte — război, revoluție și anarhie (1 Împărați 19:11, 12) — cu foamete și ciumă intercalate (Ezechiel 14:21). Prima sa etapă a început în fiecare țară a Creștinătății, pe măsură ce aceasta a fost implicată în Războiul Mondial. Prin urmare, după ce războiul a afectat în mod nefast întreaga Creștinătate, noaptea, în care nimeni nu mai putea face lucrare de secerare, a cuprins-o. Acest lucru a fost adevărat în primăvara anului 1916 (deși nu fiecare guvern a declarat război, fiecare guvern a fost implicat și afectat de acesta). În consecință, după primăvara anului 1916, după ce noaptea marelui Timp de Strâmtorare s-a instaurat universal în Creștinătate, niciun membru al Turmei Mici nu a mai putut fi secerat (sau spicuit).

După ce toți au fost secerați, celelalte aspecte ale lucrării de Seceriș au continuat cu ei, și anume: snopirea, uscarea, treierarea, vânturarea, cernerea și punerea în grânar. Este de neconceput că ar fi venit un timp în care membrii în trup ai Turmei Mici să nu poată face deloc vreo lucrare de mărturie, după ce toți fuseseră secerați și se lăsase noaptea marelui Timp de Strâmtorare. Așa cum a spus odată fratele Russell, chiar dacă ar fi aruncat în izolare într-o închisoare,

tot ar fi putut spune temnicerului care i-ar fi adus mâncarea: „Dumnezeu este bun”.

(4) Conform cu Amos 9:13, plugarul (Timpul de Strâmtorare — vezi Comentariile Bereene; C 216; Z 5761 [VDM 7.2, 447:1-2, n.e.]) și cel care calcă strugurii în teasc (Apocalipsa 14:18-20) l-au ajuns din urmă pe secerător (inclusiv pe spicuitor) și pe cel care seamănă sămânță (Turma Mică, ca cel care muștră lumea de păcat, dreptate și judecata viitoare — Ioan 16:8-11) și au pus capăt lucrării lor (Z 5761 [VDM 7.2, 447:1-2, n.e.]; PT 1957, pag. 93, 94; PT 1959, pag. 61; PT 1960, pag. 70). Această ajungere din urmă a început odată cu judecățile divine asupra unor națiuni la izbucnirea Războiului Mondial în anul 1914 și s-a încheiat când întreaga Creștinătate a fost cuprinsă de acel război, ceea ce s-a întâmplat în fiecare țară înainte de sfârșitul primăverii anului 1916. Prin urmare, până în acel moment, toată lucrarea de secerare și spicuire a Turmei Mici se încheiase. Cel care ar încerca să facă lucrare de secerare după ce l-a ajuns din urmă un plugar literal (și astfel l-a întrecut și a arat pământul înaintea lui) ar fi, într-adevăr, foarte nechibzuit. Iubiți frați, să nu fim și noi nechibzuți (deoarece Domnul ne-a luminat), încercând să secerăm Turma Mică acum, după ce plugarul (marele Timp de Strâmtorare) timp de mulți ani face pretutindeni lucrarea aratului simbolic și pregătește solul pentru recolta următoare. Să continuăm să-i încurajăm pe alții spre îndreptățirea prin credință și consacrare (care este întotdeauna cuvenită — F 156), și spre credincioșie în aceasta. Totuși, să nu le dăm consacrațiilor de curând falsa speranță că vor fi acum concepuți de Spirit, ci mai degrabă asigurarea scripturală că vor fi acceptați și luminați de Spirit, de către Dumnezeu prin Cristos, și că răsplata le va fi mare dacă vor rămâne credincioși.

PSALMII 149:5-9; 1 CORINTENI 10:6-11; EZECHIEL 9; 44:1, 2

(5) Psalmii 149:5-9 învață că *tuturor* sfinților, între-gului număr de 144.000, li se acordă onoarea de a executa răzbunarea (spirituală) asupra națiunilor și pedepsele (spirituale) asupra popoarelor, de a lega în mod simbolic pe împărați și prinți și de a împlini asupra lor judecata scrisă. Natura acestei lucrări, care s-a desfășurat din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916, este descrisă în Z 5451 [VDM 14.3, 978:5-979:2, n.e.], 5803 [6.1, 372, n.e.]. Este evident că toți sfinții trebuie să fi fost secerați înainte de octombrie 1916, pentru a fi putut lua parte la această lucrare.

(6) În 1 Corinteni 10:6-11 sunt descrise doar cinci cernereri din timpul de secerare al Veacului Iudaic ca antitipuri ale exemplurilor (în greacă, *tupoi*, *tipuri* — vezi

Diaglott) date în pustie, lucruri care au fost „scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns *sfârșiturile veacurilor* [așa este în greacă]”. Prin urmare, doar cinci cerneră paralele din timpul de secerare au avut loc *în timpul sfârșitului* (Secerișului — Matei 13:39) celui de-al doilea dintre cele două Veacuri — Veacul Evanghelic (vers. 11). În consecință, secerarea secerișului trebuie să se fi încheiat înainte de toamna anului 1916, când a început a șasea cernere. Aceasta a fost pricinuită de folosirea celei de-a șasea arme de măcel — *revoluționismul* (Ezechiel 9:2; Psalmii 107:11) — în special revoluționismul împotriva învățăturilor și aranjamentelor „Robului acela”. Pierzătorii de coroane (toți cei care și-au pierdut coroanele până în toamna anului 1914) au fost manifestați *ca atare* în această cernere (Maleahi 3:3, partea a doua). Deși frații nu știau acest lucru în anul 1914, Dumnezeu, desigur, cunoștea fiecare membru în perspectivă al Turmei Mici care avea să se dovedească credincios (Faptele 15:18), și știa că toți cei cărora li se atribuiseră în mod definitiv coroane până în toamna anului 1914 aveau să fie biruiți, și, prin urmare, că nicio coroană nu va mai fi reatribuită altora după aceea.

(7) Ca lider al clasei „noi” (din Apocalipsa 7:3), reprezentată de bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului (Ezechiel 9:2-5, 11), „Robul acela”, în scena cu toga din 30 octombrie 1916 (Z 6005), a început, posibil fără să-și dea seama, să dea raportul acelui bărbat simbolic, în sens că și-a încheiat lucrarea („Am făcut precum mi-ai poruncit”, adică a aplicat cerneala simbolică — Adevărul — pe frunțile tuturor celor care suspinau și strigau din cauza tuturor urâciunilor făcute în Creștinătatea nominală). Astfel, cel puțin prin acest gest simbolic, fratele Russell, care, în mod semnificativ, nu a cerut un cearșaf sau o plapumă, ci o „togă”, și-a prezentat raportul că Turma Mică fusese în întregime însemnată sau sigilată pe frunte. Prin urmare, secerarea și spicuirea celor 144.000 s-au încheiat înainte de 30 octombrie 1916. Nu ar trebui să ni se pară ciudat că completarea acestei însemnări pe frunte a Turmei Mici și începutul raportării sfârșitului ei s-au împlinit la timpul convenit al lui Dumnezeu, înainte de moartea fratelui Russell (Matei 5:18; 24:35).

(8) În Ezechiel 44:1, 2, poarta sanctuarului de afară (corespunzând Primului Văl din Tabernacol) reprezintă îndreptățirea reală în cazul lui Isus și îndreptățirea la viață, prin credință, în cazul tuturor celor care s-au consacrat în timpul Veacului Evanghelic, sub Chemarea de Sus. Doar cei care urmau să fie imediat concepuți de Spirit au avut experiența îndreptățirii la viață (Z 4901 [VDM 25.3, 1969:11-1970:5, n.e.], 5208

[VDM 19.1, 1407:7-11, n.e.]). „Robul acela” (bărbatul cu trestia de măsurat) a examinat (măsurat) subiectul îndreptățirii reale a lui Isus și al îndreptățirii la viață a Bisericii (poarta intrării în starea conceperii de Spirit) în repetate rânduri (Ezechiel 40:6; 42:15; 43:1). Dar acum el a atras atenția poporului Domnului (Ezechiel) asupra subiectului îndreptățirii la viață pentru ultima dată (Ezechiel 44:1, 2, dincolo de care această poartă nu mai este menționată), făcând o distincție clară între aceasta și îndreptățirea de probă. Ultima dată când a abordat acest subiect din nou (m-a dus înapoi pe calea porții sanctuarului de afară) a fost de la începutul anului 1916 până chiar înainte de moartea sa (vezi F, Prefața, pag. iii, iv). Prin cuvintele „și ea era închisă”, Dumnezeu atrage atenția în mod special asupra faptului că sfârșitul definitiv al îndreptățirii la viață și, în consecință, al conceperii de Spirit pentru scopurile Chemării de Sus, venise deja. Prin urmare, la un moment dat înainte de începutul anului 1916, poarta intrării în Chemarea de Sus fusese închisă pentru totdeauna.

Așa cum s-a arătat în paragraful 1, Dumnezeu nu Își lasă „copiii luminii” în întuneric. Fiind „un descoperitor al tainelor” (Daniel 2:47), El este bucuros să-i învețe Adevărul, atunci când vine timpul convenit, pe copiii Săi consacrați, care Îl venerază, se încred în El și nu se sprijină pe propria lor înțelegere (Psalmii 32:8; Proverbe 3:5, 6; Isaia 54:13). El explică de ce această poartă a intrării în Chemarea de Sus fusese deja închisă înainte de începutul anului 1916 astfel: „Această poartă să fie închisă, să nu se deschidă [în ciuda eforturilor disperate ale unora de a o ține deschisă] și niciun om [de acum înainte] să nu intre pe ea [de ce?], pentru că Iehova, Dumnezeul lui Israel [reprezentat de Cristosul completat, Cap și Corp], a intrat pe ea; de aceea să fie închisă”.

APOCALIPSA 6:9-11; IEREMIA 8:20 ETC.

(9) Conform cu Apocalipsa 6:9-11, toți cei din Turma Mică trebuiau să fie „înjunghiați”, „omorâți” sub Altar, adică *consacrați sub Cristos, Capul lor*, ca Țapul antitipic al Domnului, a doua jertfă pentru păcat (Leviticul 16:15; T 61-67). Aceasta îi includea nu doar pe cei astfel „înjunghiați” înainte și în momentul deschiderii celui de-al cincilea sigiliu (începând cu anul 1309), ci și pe „părtașii lor de servire și [chiar și pe] frații lor” care aveau să fie „omorâți” (adică consacrați) după aceea, în perioada rămasă *înainte* ca răzbumarea — nimicirea — să vină asupra Creștinătății, începând cu toamna anului 1914. Această răzbumare nu poate face referire la lepădarea Babilonului la începutul timpului de secerare a Secerișului, în 1878, ci se referă la nimicirea

lui în Ziua Răzbunării. Această nimicire a început odată cu războiul de tranșee, la 21 septembrie 1914 (Z 5632, par. 9, 10 [VDM 10.2, 682:1-2, n.e.]; E 4, pag. 22 sus). Prin urmare, înainte de această dată, toți cei din Clasa Cristos fuseseră consacrați spre moarte și concepuți de Spirit; umanitatea lor fusese înjunghiată, omorâtă, adică oferită ca jertfă (compară cu Psalmii 50:5; Romani 6:11; 12:1).

(10) Ultimul membru al Marelui Preot al Lumii fiind conceput de Spirit imediat după ce i-a fost atribuit meritul lui Cristos (Leviticul 16:16-19; E 4, pag. 161-163; Z 4901 [VDM 25.3, 1969:11-1970:5, n.e.], 5208, par. 4 [VDM 19.1, 1470:9, n.e.]), iar acest lucru precedând tratarea Țapului pentru Azazel, care a început la 20 septembrie 1914 (E 4, pag. 104; E 6, pag. 42), conceperea de Spirit trebuie să se fi terminat înainte de 20 septembrie 1914.

(11) Ultima Creatură Nouă care și-a pierdut coroana a făcut-o, în mod evident, înainte ca ultima să fie concepută de Spirit. Acest lucru dovedește, de asemenea, că conceperea de Spirit trebuie să fi luat sfârșit înainte de 20 septembrie 1914, când au început procedurile cu Marea Mulțime ca clasă.

(12) Faptul că iarna Timpului de Strămtorare a început în 1914, afectând o parte, iar în 1916 s-a extins asupra întregii Creștinătăți, și a semnalat că toate Creaturile Noi care nu fuseseră sigilate pe frunte își pierduseră coroanele și nu puteau fi salvate cu salvarea Chemării de Sus (Ieremia 8:20; D 578), dovedește că anterior toată Turma Mică fusese eliberată din Babilon sau din lume, adică fusese secerată.

(13) Timpul de secerare, în sensul mai larg al acestui termen, care include și spicuirea, este numit o „oră” (Apocalipsa 14:15, Diaglott; Matei 24:36; 25:13; Marcu 13:32). În mod evident, această „oră” nu este o perioadă de doar 60 de minute, ci reprezintă a 24-a parte din Ziua Milenară de 1000 de ani, adică 41 de ani și 8 luni. Ea a început la 12 septembrie 1874, prima zi a celei de-a șaptea luni lunare a acelui an, și s-a încheiat la 3 mai 1916. Acest lucru dovedește că până la 3 mai 1916 toată secerarea, inclusiv spicuirea, fusese terminată (E 5, pag. 161 [AP 12, 78:26, n.e.]).

(14) În mod similar, „ora ispitirii” (*încercării*, Diaglott; Apocalipsa 3:10), de care a fost cruțată etapa Filadelfia a Bisericii (încheiată în 1874), a durat 41⅔ ani. Această „oră” a început la Paștele din 1878, odată cu prima cernere a Secerișului (Non-Răscumpărismul), și s-a încheiat în decembrie 1919. Toate cele șase cerneri ale Secerișului (cele șase arme de măcel — Ezechiel 9:5-7) au început și și-au atins apogeul în timpul acestei „ore”. Această „oră”, care s-a încheiat în decem-

brie 1919, dovedește că secerarea și spicuirea se terminaseră deja de ceva timp, căci toate Creaturile Noi care trăiau atunci au avut încercări speciale în timpul acestei „ore”.

GENEZA 15:7-21; APOCALIPSA 16:17; 19:1-3 ETC.

(15) Geneza 15:7-21 oferă o dovadă de timp care indică perioada dintre 17 aprilie, ora 18:00 și 18 aprilie, ora 18:00, adică 15 Nisan, prima zi a Sărbătorii Paștelui (Leviticul 23:6; Numeri 28:17; 33:3; F 470, par. 3; Z 5869 [VDM 4.4, 267, n.e.]; E 11, pag. 206), ca fiind data la care ultimul membru al Clasei Cristos a fost sigilat pe frunte. Conform Z 3957 (vezi Comentariul Bereean la versetul 9), zilele anilor animalelor și păsărilor jertfite de Avraam însumează 3960, și reprezintă tot atâția ani. Pe 15 Nisan 2045 î.e.n. a fost încheiat Legământul cu Avraam, cu exact 430 de ani, *la zi*, înainte de Exod (Exodul 12:41), care a avut loc în timpul nopții de 15 Nisan 1615 î.e.n. (vers. 42), deoarece israeliții nu puteau ieși din casele lor în noaptea de 14 Nisan (vers. 22). 15 Nisan 2045 î.e.n. a fost cu 2044 ani și 8,5 luni înainte de 1 ianuarie, anul 1 e.n. Diferența dintre 3960 de ani și 2044 de ani și 8,5 luni este de 1915 ani și 3,5 luni, care, calculată de la 1 ianuarie, anul 1 e.n., se încheie (timp lunar) la 17 aprilie, ora 18:00-18 aprilie, ora 18:00, adică 15 Nisan 1916 (și nu 1915, așa cum Clayton Woodworth a lăsat să se înțeleagă în Comentariile Bereene). Astfel, cei 3960 de ani compleți de la 15 Nisan 2045 î.e.n., s-au încheiat la 15 Nisan 1916.

În Geneza 15:8, Avraam nu a întrebat *când* va moșteni țara, ci „*Din ce voi ști că o voi moșteni?*” — el dorea o asigurare. Drept răspuns, Dumnezeu a arătat spre Sămânța făgăduinței. Când ultimul membru al Clasei Cristos va fi găsit și umanitatea îi va fi așezată pe altarul de jertfă și va dovedi că jertfa a fost oferită cu adevărat, părăsind Egiptul simbolic în *a patra* generație simbolică (Geneza 15:13-16), adică: (1) Veacul Patriarhal, (2) Veacul Iudaic, (3) Veacul Evanghelic, (4) Veacul Milenar (în care ne aflăm din 1874), atunci baza asigurării va fi completă; pentru că Sămânța care va da moștenirea lui Avraam și altora, asemenea lui, va fi fost atunci complet sigilată (Faptele 7:5; Evrei 11:39, 40). Prin urmare, Geneza 15:7-21 dovedește că pe 15 Nisan 1916, zi care s-a încheiat la ora 18:00, pe 18 aprilie, ultimul membru al Clasei Cristos a demonstrat că umanitatea sa era jertfită prin părăsirea Egiptului simbolic, adică prin faptul că avea suficient Adevăr (sigilat pe frunte) pentru a se despărți de această lume rea, inclusiv de Babilon.

(16) Pe 26 martie 1918, grupul de la Turnul de Veghere al Marii Mulțimi a anunțat că până la acel moment Turma Mică era completă în ceea ce privește numărul

membrilor săi. Aceasta a fost „vocea tare de la templul din cer [mai degrabă, *templul lui Dumnezeu*, conform manuscrisului sinaitic; „de la tron” nu apare în manuscrisul sinaitic; această expresie s-ar potrivi Turmei Mici — Apocalipsa 19:5 — dar nu și Marii Mulțimi; Marea Mulțime, la fel ca Turma Mică, poate fi descrisă ca fiind templul lui Dumnezeu cât timp este încă în trup — 1 Corinteni 3:16, 17; 6:19; 2 Corinteni 6:16-18], spunând: S-a făcut” (Apocalipsa 16:17; vezi Comentariile Bereene; E 3, pag. 130, 131, 134; E 5, pag. 156, 157 [AP 12, 76:20, n.e.]). Acest eveniment, împreună cu cele anterioare lui, dovedește că secerarea fusese deja încheiată.

(17) Mesajul lor cu privire la judecata curvei celei mari, descris în Apocalipsa 19:1, 2, și susținut de cele 24 de cărți ale Vechiului Testament și de cele patru atribute mărețe ale caracterului lui Dumnezeu (vers. 4), a început să fie proclamat în 1917, în Volumul 7 (care, deși avea multe aspecte negative, conținea și unele puncte bune), în diverse tratate, predici etc. Acest lucru dovedește că, cu ceva timp înainte de acel moment, toată Turma Mică fusese secerată.

(18) Faptul că adepții Societății, în 1918 (după o perioadă în care fuseseră opriți de la distribuirea Volumului 7 etc.), au proclamat *din nou* același mesaj și astfel au spus *din nou* „Aleluia” (Apocalipsa 19:3), fiind însoțiți în acest demers și de alte grupuri ale Marii Mulțimi, dovedește că secerarea se terminase de ceva timp.

(19) Manifestarea „robului acela rău”, a cărui activitate ca atare a urmat imediat după încheierea lucrării „robului credincios și înțelept” (Matei 24:45-47, 48-51; vezi D, Apendicele, pag. 658-674; PT 1945, pag. 24-29 [AP 11, 56-64, n.e.]; PT 1970, pag. 68-73), constituie o altă dovadă că secerarea Turmei Mici fusese deja încheiată.

BĂTĂLIILE LUI GHEDION, PARABOLA DINARULUI ETC.

(20) Prima Bătălie antitipică a lui Ghedion, care a avut loc după încheierea alegerii și conceperii de Spirit a celor 300 de ostași antitipici ai Săi (ultimii membri ai Turmei Mici — Z 4083, 5607 [VDM 10.5, 714, n.e.]) și după retrogradarea ultimului membru pe probă, care nu a reușit, al Turmei Mici în Marea Mulțime (Judecători 7:6, 7), a început în anul 1914, *la sfârșitul celor șapte ani antitipici* (Judecători 6:1), adică Timpurile Neamurilor, și s-a terminat în toamna anului 1916 (E 5, pag. 184, 185). Prin urmare, toți membrii Turmei Mici fuseseră concepuți de Spirit până în toamna anului 1914 și, înainte de toamna anului 1916, primiseră suficient Adevăr pentru a fi secerati și pentru a putea participa la Prima Bătălie antitipică a lui Ghedion, care s-a terminat atunci.

(21) Întrucât cele trei grupuri de leviți antitipici, reprezentate tipic de bărbații din Neftali, Așer și Manase, au intrat, în 1917, în lupta împotriva madianiților antitipici — anumiți eroriști (Judecători 7:23; E 5, pag. 222-224), întreaga Turmă Mică trebuie să fi fost secerată înainte de acel moment; căci toți membrii ei au avut parte în prima bătălie, înainte ca cele trei grupuri ca atare ale Marii Mulțimi să poată intra în lupta lor ulterioară.

(22) Manifestarea Vrednicilor Tineri *ca o clasă separată și distinctă* încă din 1917 (bărbații antitipici ai lui Efraim; Judecători 7:24-8:3; E 5, pag. 224-235) dovedește că, înainte de acel timp, secerarea și spicuirea Turmei Mici se încheiaseră; pentru că Vrednicii Tineri nu puteau fi recunoscuți ca o clasă separată și distinctă cât timp încă era secerată Turma Mică.

(23) A Doua Bătălie antitipică a lui Ghedion (Judecători 8:4-26), care a început în anul 1920, constituie o altă dovadă că secerarea Turmei Mici fusese deja încheiată până atunci; căci toți membrii ei luaseră parte la Prima Bătălie.

(24) Faptul că în timpul celei de-a Doua Bătălii a lui Ghedion a fost tratată secțiunea din Biserica Nominală a Țapului pentru Azazel, și că aceasta s-a întâmplat după ce Marele Preot a început să se ocupe de secțiunea de la Adevăr a Țapului pentru Azazel, dovedește că secerarea trebuie să fi fost terminată până atunci.

(25) Faptul că merariții și gherșoniții antitipici (Numeri 7:1-8; E 5, pag. 160 [AP 12, 78:24, n.e.]; E 7, pag. 47, 48) și-au primit cele șase care simbolice (organizații — E 7, pag. 137 sus), care au început să le fie date în anul 1917, înseamnă că Tabernacolul antitipic (Turma Mică) trebuie să fi fost deja terminat și uns (Numeri 7:1).

(26) Manifestarea celor opt grupuri de leviți antitipici sub conducere rea, dovedește încheierea secerării; căci Turma Mică trebuia să fie completă înainte ca aceste grupuri să fie manifestate prin revoluționismul lor împotriva Turmei Mici. (Gherșon a avut doi fii, Chehat patru, iar Merari doi; astfel au existat opt grupuri levitice — Numeri 3:17-20.)

(27) În C 223, Fratele Russell a aplicat „dinarul” din parabolă (Matei 20:1-16) ca reprezentând „onorurile Împărăției”. În iunie 1914 (Z 5473, col. 1 jos [VDM 13.5, 934:4-5, n.e.]), el a menționat că murmurarea a avut loc *după* ce a fost primit dinarul, și a întrebat: „Cum putem aplica această parabolă în mod consecvent, în armonie cu învățăturile altor Scripturi cu privire la răsplata clasei Împărăției?” El a răspuns: „Ne putem gândi la o singură modalitate, și anume să aplicăm parabola în

întregime la experiențele din viața prezentă ale clasei Împărăției, în special ale celor care vor trăi la sfârșitul acestui Veac Evanghelic”. Astfel, dinarul s-a dovedit a fi un aspect special al „însutitului” primit în această viață (Marcu 10:29, 30). Prima sa distribuție, prin mâna Robului acela, administratorul din parabolă (Matei 20:8, 9 — vezi E 5, pag. 97-138, 152, par. 2 [AP 12, 75:16, n.e.]), a fost acordarea unei onori speciale a Împărăției pentru toți sfinții — onoarea de a lua parte la un serviciu deosebit între toamna anului 1914 și toamna anului 1916. Această onoare specială este ilustrată, de asemenea, în folosirea de către toți sfinții a sabiei cu două tăișuri pentru a executa judecata, în participarea lor la Prima Bătălie antitipică a lui Ghedeon, în mărturisirea păcatelor Creștinătății asupra Țapului pentru Azazel și în participarea lor la Prima Lovire antitipică a Iordanului.

Noi nu trebuie să „amestecăm ilustrațiile” (C 197), ci să recunoaștem că adesea sunt folosite diferite figuri de stil pentru a ilustra același lucru din perspective diferite. Astfel, Isus a ilustrat Împărăția prin diferite figuri de stil (Matei 13:3, 24, 31, 33, 44, 45, 47). El a folosit sămânța bună, peștii buni, grâul, oile, lumina, sarea, soldații, fecioarele, mlădițele, pietrele, nestematele etc., pentru a reprezenta membrii Corpu-lui Său — „templul trupului Său” (Ioan 2:21). În mod similar, Cuvântul lui Dumnezeu prezintă diferite tipuri care ilustrează, din perspective diferite, lucrarea specială a Turmei Mici desfășurată între toamna anului 1914 și toamna anului 1916. Parabola Dinarului este una dintre aceste ilustrații; ea dovedește, de asemenea, că secerarea Turmei Mici s-a terminat înainte de toamna anului 1916, căci secerarea trebuia să preceadă primirea dinarului, adică privilegiul lor de a lua parte la această lucrare specială.

(28) „Seara” din Parabola Dinarului a marcat sfârșitul zilei de 40 de ani a secerării, deoarece, odată cu venirea „serii”, administratorul („Robul acela”) a început să ofere dinarul secerătorilor ca plată pentru munca zilei împlinite. Însă dinarul a fost o onoare specială a Împărăției, corespunzătoare, de exemplu, privilegiului de a lovi Iordanul, care a început la 20 septembrie 1914 (E 4, pag. 104; E 6, pag. 42). Prin urmare, secerarea (distinctă de spicuire) s-a încheiat înainte de 20 septembrie 1914.

SECERIȘURILE PARALELE DOVEDESC SFÂRȘITUL SECERĂRII

(29) Secerișurile Paralele, fiecare având un timp de secerare de 40 de ani, 29-69 e.n. și 1874-1914 e.n., dovedesc că secerarea s-a încheiat în anul 1914. Următoarele argumente confirmă datele Paralelelor de Seceriș, arătând că aceste perioade de 40 de ani au început, respectiv, în anii 29 și 1874 e.n.

I. Isus, ca primul grăunte de grâu, a fost secerat în toamna anului 29 e.n. Pentru a combate forța acestui argument, unii neagă că Isus a fost un grăunte de grâu, susținând că un grăunte de grâu trebuie să fie un membru al neamului căzut al lui Adam. Însă Isus contrazice această afirmație și definiție — El S-a numit pe Sine un grăunte de grâu (Ioan 12:24). Un grăunte de grâu copt reprezintă un caracter, fie perfect, fie imperfect, pregătit pentru Adevărul Secerișului în timpul de secerare. Așa a fost Isus, și Iehova L-a secerat în toamna anului 29 e.n.

II. Cei doisprezece și cei șaptezeci au fost secerati înainte ca ei, în anul 30 e.n., să fie trimiși să secere (Matei 4:18-22; 9:9; Ioan 1:35-51; Marcu 3:14; Matei 9:37-10:7; Luca 10:1-9).

III. Mulți alți israeliți au fost secerati în timpul slujirii lui Isus, dintre care peste 500 au rămas statornici, în pofda cernerii severe prilejuite de ultimele Sale experiențe pământești (1 Corinteni 15:6).

IV. Declarația lui Isus de la Ioan 4:34-38, rostită la aproximativ șapte luni după botezul Său, afirmă în mod clar că nu numai că se aflau în timpul Secerișului, dar că discipolii făcuseră deja o lucrare de secerare — „Eu v-am trimis să *secerati* unde nu ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor”. Acest pasaj respinge, de asemenea, opinia unora care susțin că, deși anul 29 e.n. a marcat începutul timpului Secerișului, lucrarea de secerare a Secerișului nu a început decât la Cincizecime, în anul 33 e.n.

V. Alte pasaje arată în mod clar că Isus și discipolii Săi au făcut o lucrare de secerare între anii 29 și 33 e.n. (Matei 9:35-10:7; Marcu 3:13-19; Luca 9:1-6; 10:1-9).

VI. Ioan Botezătorul, folosind figura de stil a Mirelui, Miresei și a Prietenului Mirelui și arătând, după ce Isus a intrat în slujba Sa, că el îi căuta și câștiga pe unii pentru Mireasa lui Isus, a făcut o lucrare care, sub o altă imagine, este numită o lucrare de secerare (Ioan 3:29, 30).

VII. Înainte de Cincizecime, când a început *punerea în grânar* (ultimul proces al Secerișului), cele șase procese anterioare ale Secerișului, dintre care primul este secerarea, erau deja în desfășurare. Pasajele citate anterior dovedesc că lucrarea de secerare, primul dintre cele șapte procese ale Secerișului, a fost realizată încă de la începutul slujirii lui Isus. Luca 22:31 arată că Petru a fost supus unei cernerii, iar relatările finale despre misiunea lui Isus sugerează că toți apostolii și mulți alții au trecut printr-o cernere înainte de Cincizecime. Cernerea este al șaselea proces al Secerișului; prin urmare, procesele anterioare erau în desfășurare înainte de trădarea lui Isus, când Iuda a fost cernut.

Faptul că ultimul proces al Secerișului, punerea în grânar, a început să aibă loc la Cincizecime (Z '16, pag. 264, col. 2, par. 2 [VDM 2.2, 97:6, n.e.]; Z 5950, par. 10 [2.2, 97:8, n.e.]), dovedește că celelalte procese ale Secerișului s-au desfășurat înainte de Cincizecime, și că primul dintre acestea, secerarea, trebuie să fi început cu mult timp înainte de Cincizecime — chiar în anul 29 e.n., așa cum s-a demonstrat.

Deoarece am văzut deja că secerarea (inclusiv spicuirea) s-a încheiat în primăvara anului 1916, și deoarece am prezentat deja argumente care dovedesc parțial că secerarea a început în toamna anului 1874, vom dovedi acum, prin alte considerente, că secerarea a început în toamna anului 1874, așa cum a învățat iubitul frate Russell până la sfârșitul vieții sale; căci, deși în Z '16, pag. 263-265 [VDM 2.2, 96:6-98:7, n.e.], el a învățat că secerarea nu era încheiată și putea continua, cel puțin, timp de trei ani, totuși, în acel articol, el a reafirmat clar învățătura sa îndelung susținută că secerarea a început în anul 1874 (Z 5950, par. 8 [VDM 2.2, 97:6, n.e.]).

I. Întrucât secerarea a fost în desfășurare mai mult de 3,5 ani înainte de Cincizecimea anului 33 e.n., rezultă, conform Paralelei, că secerarea a fost în desfășurare din toamna anului 1874 până în primăvara anului 1878.

II. Așa cum știm, cele 1335 de zile din Daniel (12:12) s-au încheiat în octombrie 1874 (C 84, 88, 89). De atunci înainte, secera Adevărului, conform acestui pasaj, a binecuvântat Turma Mică cu o iluminare deosebit de încurajatoare, pe măsură ce o secera. Anterior acelei perioade, Fratele Russell ajunsese să înțeleagă Răscumărarea, Restabilirea și Scopul Întoarcerii Domnului nostru. În toamna anului 1874, el a înțeles pentru prima dată Felul Întoarcerii Domnului nostru și, având aceste doctrine și altele ca seceră, a început imediat o lucrare de secerare, printre altele răspândind aceste idei în anul 1875 în prima publicație despre Seceriș, „Scopul și Felul Întoarcerii Domnului nostru” (Z '16, pag. 171, par. 1-3 [VDM 3.3, 179:3-4, n.e.]; Z 3821, par. 10, 11; 3822, par. 1; E 5, pag. 108; PT 1950, pag. 148, par. 4, 5). Prin urmare, cele 1335 de zile din Daniel și faptele lor împlinite dovedesc că secerarea a început în toamna anului 1874.

III. A doua trezire și a doua masă a lui Ilie (1 Împărați 19:5-8) dovedesc, de asemenea, că secerarea a început în anul 1874. Prima trezire și masă a lui Ilie cel antitipic a început în anul 1829; a doua sa adormire a început imediat după dezamăgirea din 1844; iar a doua sa trezire și masă au început în anul 1874. Prima parte a celei de-a doua mese a constat, parțial, din adevăru-

rile menționate în paragraful precedent. Cele 40 de zile de călătorie reprezintă cei 40 de ani de secerare (Z 4211 jos, 4212, par. 1), care s-au încheiat în anul 1914, când Ilie cel antitipic a ajuns la Împărăția embrionară în numărul complet și definitiv de membri al Noilor Creaturi.

IV. Strigătul de la miezul nopții (Matei 25:6), ca prima lucrare *organizată* de secerare (precedată timp de 2,5 ani de o lucrare individuală de secerare), care a început în aprilie 1877, exact la mijlocul nopții de 155 de ani (1799-1954), dovedește că secerarea a început înainte de aprilie 1877 (C, Apendicele, pag. 382-387).

V. Faptele simbolizate în ziua parabolei cu dinarul învăț același lucru; căci ele arată, printre altele, că Isus l-a pus pe fratele Russell să lucreze în vie în toamna anului 1874 (E 5, pag. 108).

VI. Relatarea despre Secerătorul Încoronat și lucrarea Sa (Apocalipsa 14:14-16) dovedește că secerarea a început în anul 1874. Coroana de aur, ca simbol, reprezintă *Autoritatea Divină* ca Împărat (Z 1362, par. 3; E 5, pag. 175 [AP 12, 83:58, n.e.]). Secera ascuțită este Adevărul Parousiei. Motivul pentru care Cel „asemenea Fiului Omului” este îndemnat să secere este: „Pentru că a venit *ora* [primii 41 $\frac{2}{3}$ ani ai zilei de 1000 de ani] să seceri”. În Secerișurile lui Dumnezeu, timpul de secerare implică desfășurarea lucrării de secerare. Prin urmare, timpul de secerare și lucrarea de secerare sunt concomitente. Această oră a început în toamna anului 1874, odată cu ziua de 1000 de ani. În mod corespunzător, secerarea a început atunci, *căci Dumnezeu este punctual*; când vine timpul Său de a face un lucru, El îl face și *nu întârzie* (Habacuc 2:3). Acest lucru respinge afirmația unora că timpul Secerișului a început în 1874, dar nu și lucrarea Secerișului. Strigătul îngerului, „Trimite secera Ta și seceră”, reprezintă rugăciunile popoului Domnului pentru ca El să trimită și să facă să prospere ceea ce s-au dovedit a fi adevărurile Parousiei, iar aceasta a început înainte de prima prezentare a acestor adevăruri. Trimiterea secerii a început, așa cum s-a arătat mai sus, în toamna anului 1874; prin urmare, secerarea a început în acel an. Ar trebui făcută o atenționare aici: Să nu confundăm *deținerea* coroanei, adică autoritatea divină ca Împărat, cu *exercitarea* acestei autorități împărătești. Isus a intrat în posesia acestei autorități înainte de A Doua Sa Venire (Psalmii 45:3, 4; Luca 19:12, 15; E 5, pag. 451, 452; PT 1957, pag. 76); și, deși era în posesia acestei autorități, El a început să secere în 1874, cu 3,5 ani înainte ca El, în paralel cu anumite acte din anul 33 e.n., să înceapă a exercita această autoritate împărătească prin lepădarea Babilonului și trezirea sfinților adormiți, în aprilie 1878 (Isaia 52:7).

VII. Faptele dovedesc din abundență că secerarea era în desfășurare între octombrie 1874 și aprilie 1878. Procesul de secerare implică două lucruri: (1) ca secera Adevărului Secerișului să fie mănuită, și (2) ca aceasta să taie spicele figurative de grâu, adică să le separe de locurile lor de creștere. Următoarele fapte dovedesc că aceste două lucruri au început în perioada dintre octombrie 1874 și aprilie 1878:

(a) În perioada menționată, au fost proclamate oral prin conversații, prelegeri, predici și studii biblice următoarele adevăruri ale Secerișului: „Moartea, nu Chinul Veșnic, ca Pedepsă pentru Păcat”; „Mortalitatea Sufletului Omenesc”; „Răscumpărarea”; „Restabilirea”; „Scopul, Felul și Timpul Întoarcerii Domnului Nostru”; „Alegerea Bisericii”; „Domnia Milenară a lui Cristos”; „Încercarea Viitoare”; „Permanența Pământului”.

(b) În plus față de proclamarea orală a acestor adevăruri în acei ani, următoarele publicații au răspândit atunci aceleași adevăruri către mulți prin intermediul paginii tipărite: Broșura „Scopul și Felul Întoarcerii Domnului nostru”, scrisă de fratele Russell, publicată și distribuită în anul 1875; broșura „Cele Trei Lumi”, scrisă de fratele Barbour și distribuită începând cu aprilie 1877; și revista lunară „Vestitorul Dimineții”, editată de frații Barbour, Russell și Paton, care, în ediția din ianuarie 1876, învâta că este foarte probabil ca a Doua Venire a Domnului să fi început în jurul lunii octombrie 1874 (E 9, pag. 460, 461).

(c) Ca urmare a acestei proclamări a Adevărului, sute de frați au fost câștigați de aceste adevăruri și s-au despărțit de Babilon. Astfel, grăunțele de grâu au fost separate, prin secera Adevărului, de tulpinile pe care crescuseră, adică secerarea era în desfășurare încă din 1874.

(d) De asemenea, faptul că în acei ani s-au format mai multe adunări ale poporului Adevărului dovedește că al doilea proces al lucrării Secerișului, adică snopirea, era atunci în desfășurare. O astfel de adunare exista în Allegheny, Pennsylvania, alta în Rochester, New York, o a treia în Almont, Michigan, o a patra în Danville, New York, iar în alte locuri existau grupuri mai mici de frați asemenea acestora.

(e) Faptul că prima cernere generală a Secerișului Evanghelic (Non-Răscumpărismul) a început la Paștele din 1878, în paralel cu cernerea prilejuită de moartea lui Isus, dovedește că înainte de Cincizecimea din 1878 șase dintre procesele Secerișului (cernerea fiind al șaselea) erau deja în desfășurare și, prin urmare, Secerișul Evanghelic începuse cu mult timp înainte de 1878.

(f) Mai mult decât atât, a existat o cernere minoră care a precedat imediat și a dus la cernerea Non-Răscumpărismul. Aceasta a început la Paștele din 1875 și a corespuns primei curățiri a templului de către Isus (Ioan 2:13-17). Aceasta a scos afară anumite persoane nemulțumite din rândul fraților dezamăgiți care așteptaseră ca Isus să Se arate în trup în anul 1874. Acest lucru implică o secerare anterioară (E 9, pag. 9-11).

(g) Romani 11:25 afirmă: „Orbire s-a făcut în parte lui Israel, până va intra plinătatea neamurilor”. Această „orbire în parte” a început a se risipi în primăvara anului 1878, când „dublul” defavorii lui Israel s-a împlinit (Isaia 40:2; Ieremia 16:18; Zaharia 9:12), și când Delitzsch a început să răspândească printre evrei traducerea sa în ebraică a Noului Testament (E 7, pag. 324, 325). Prin urmare, numărul deplin al neamurilor (pentru a completa cei 144.000) intrase inițial până la acel moment (B 213, 218, 223; E 4, pag. 376; E 5, pag. 111). Aceasta confirmă, de asemenea, faptul că secerarea Secerișului era în desfășurare între 1874 și 1878.

SE CERAREA DE 40 DE ANI — O ÎNVĂȚĂTURĂ BIBLICĂ

La punctul (29) am prezentat multe dovezi care stabilesc paralelismul dintre cele două perioade de Seceriș de 40 de ani, în special în ceea ce privește începuturile lor, în anul 29 e.n. și în anul 1874. Tot poporul Adevărului credea anterior, și în mod corect, că Secerișul Veacului Evanghelic a început în anul 1874 și că urma să dureze 40 de ani. Însă acum mulți dintre ei neagă că a început atunci, și mai mulți neagă că ar fi trebuit să dureze doar 40 de ani în vreun sens, susținând că fratele Russell, chiar înainte de moartea sa, a renunțat la această idee, considerând că nu era predată în Paralele. Vom analiza acum un pasaj biblic referitor la anul 69 e.n., care arată că la data paralelă s-a terminat secerarea Turmei Mici în toamna anului 1914, apoi vom continua cu dovezi biblice, raționale și faptice care demonstrează că secerarea, separată de spicuire, a durat 40 de ani, începând în toamna anului 1874 și încheindu-se în toamna anului 1914.

(30) Fuga fraților din Ierusalim și Iudeea în anul 69 e.n. pare să fie semnul care marchează sfârșitul Secerișului Iudaic (Luca 21:20-22). Au fost două împresurări ale Ierusalimului: (1) de la distanță, prin care romanii au ocupat teritoriul aflat la aproximativ 50 km în jurul Ierusalimului până în toamna anului 69, lăsând totuși destule breșe pentru ca creștinii să poată scăpa la Pella, dincolo de Iordan, și (2) de la o distanță scurtă de cetate, atât de aproape încât nimeni nu mai putea scăpa, în primăvara anului 70 e.n. Când a avut loc prima împresurare, în toamna anului 69 e.n., frații, ascultând de

instrucțiunile Domnului, au fugit din Ierusalim și Iudeea; această fugă a semnalizat sfârșitul secerării Secerișului Iudaic și a avut loc înainte ca „distrugerea completă a organizării statale iudaice” să înceapă (B 220-245; Apendicele, pag. 383). Secerarea paralelă de 40 de ani a Secerișului Veacului Evanghelic, care a început în toamna anului 1874, s-a încheiat, în mod asemănător, în toamna anului 1914, înainte de-a începe distrugerea Creștinătății prin războiul de tranșee al Războiului Mondial (Z 5632, col. 2, par. 4, 5 [VDM 10.2, 682:1-2, n.e.]).

(31) Faptele dovedesc că Ziua din Parabola cu Dinarul, o perioadă de 40 de ani, este perioada de secerare dintre 1874 și 1914 (E 5, pag. 102, 130 [AP 10, 34:8, 44:49, n.e.]; E 7, pag. 318); prin urmare, secerarea, separată de spicuire, s-a încheiat în toamna anului 1914.

(32) Cele 40 de zile în care Ilie a călătorit spre Muntele lui Dumnezeu (1 Împărați 19:5-8), după ce s-a trezit a doua oară și a mâncat, tipifică cei 40 de ani de secerare — distinctă de spicuire — care au ajuns până la momentul în care ultimul a fost conceput de Spirit. Astfel, Ilie cel antitipic a ajuns pe deplin și în mod definitiv, deși socotit, la Muntele antitipic al lui Dumnezeu, Împărăția lui Dumnezeu, în numărul complet și final de membri al Noilor Creaturi, la care, prin urmare, a ajuns la 40 de ani după a doua sa trezire (în toamna anului 1874), adică în toamna anului 1914. Pentru detalii suplimentare, vezi E 4, pag. 160; E 6, pag. 427; E 7, pag. 322 sus.

(33) Cele 40 de zile de cercetare a țării (Numeri 13:1-25) reprezintă cei 40 de ani din 1874 până în 1914, în timpul cărora conducătorii care și-au păstrat coroana, de la Adevăr și din afară, își căutau moștenirea, fiind împiedicați să continue cercetarea lucrurilor noi la scurt timp după începutul Războiului, când prima lucrare a celor de la Adevăr a început cu mărturisirea păcatelor asupra Țapului pentru Azazel, între anii 1914 și 1916. Acest fapt dovedește că secerarea, distinctă de spicuire, s-a încheiat în anul 1914.

(34) Cele 40 de zile în care Ezechiel a stat culcat pe partea sa pentru Iuda (Ezechiel 4:6) simbolizează asediul adevăratei Biserici asupra Protestantismului timp de 40 de ani, așa cum cele 390 de zile în care a stat culcat pe cealaltă parte pentru Israel simbolizează asediul anterior al adevăratei Biserici asupra Romanismului timp de 390 de ani. Aceste 40 de zile („fiecare zi pentru un an”) reprezintă timpul de secerare, în timpul căruia, prin asediarea Protestantismului, poporul Domnului de la Adevăr (Ezechiel) i-a câștigat din rândurile lui pe frații secerăți (spre deosebire de cei spicuți). Acest asediu a început prin confruntarea Protestantismului

cu primul adevăr al Secerișului, *Felul Întoarcerii Domnului nostru*, care i-a fost clarificat fratelui Russell în toamna anului 1874. El a început imediat să-l folosească (ca parte a secerii Secerișului) împotriva doctrinei Venirii a Doua a Domnului nostru în trup, așa cum era învățată de Protestantism, ceea ce dovedește că acest asediu de 40 de ani — secerarea — s-a încheiat în anul 1914.

(35) Punctul precedent sugerează ideea că fratele Russell a fost primul grăunte de grâu secerat în Secerișul Evanghelic, și că acest lucru s-a întâmplat în toamna anului 1874, ceea ce dovedește, de asemenea, că cei 40 de ani de secerare s-au încheiat în anul 1914.

(36) Goliat ocărând Israelul timp de 40 de zile (1 Samuel 17:8-10, 16), tipifică Evoluționismul pe întreaga perioadă a secerării Secerișului, lăudându-se și umblând semeț spre ocara poporului lui Dumnezeu. Însă Războiul Mondial a pus capăt acestor laude privind progresul civilizației moderne ca dovadă incontestabilă a veridicității Evoluționismului, deoarece i-a oferit fratelui Russell argumentul final și eficient împotriva Evoluției. Prin urmare, cei 40 de ani ai secerării Secerișului s-au încheiat în anul 1914.

(37) Prima rămânere de 40 de zile a lui Moise pe munte (Exodul 24:18) tipifică primii 40 de ani ai prezenței lui Cristos în autoritatea Împărăției Sale, pe care a primit-o înainte de A Doua Sa Venire (Psalmii 45:3-6; Luca 19:12, 15). Coborârea lui Moise la sfârșitul celor 40 de zile îl tipifică pe Cristos începând mânia prin războiul de tranșee, pentru a slăbi Creștinătatea în vederea răsturnării ei complete. Dar secerarea (distinctă de spicuire) trebuia să se încheie înainte să înceapă mânia. Astfel, înainte de 21 septembrie 1914, când a început războiul de tranșee, secerarea se sfârșise. (Pentru mai multe detalii despre cele două rămăneri ale lui Moise pe munte, vezi C, Apendicele, pag. 383; PT 1959, pag. 37; PT 1971, pag. 30 [AP 5, 13, n.e.].)

(38) Slujirea lui Ieremia timp de 40 de ani (Ieremia 1:2, 3; comparată cu duratele domniilor lui Iosia, Ioiachim și Zedechia — B 50), așa cum este demonstrată de paralela (dublul) celor 2520 de ani, este paralelă perioadei dintre 1874 și 1914. Iar slujirea sa, atât ca tip, cât și ca paralelă, reprezintă anumite aspecte ale slujirii de secerare a „Robului acela” din 1874 până în 1914. Prin urmare, cei 40 de ani de secerare s-au încheiat în anul 1914.

(39) Faptul că spicuirea a fost realizată de Marea Mulțime („cel sărac” — care sunt astfel deoarece au fost lipsiți de bogățiile Chemării de Sus) și de Vrednicii Tineri („cel străin” — care sunt astfel deoarece nu aparțin Israelului Spiritual — Leviticul 19:9, 10),

în timp ce Turma Mică a executat judecata scrisă (adică a pronunțat sentința de distrugere asupra Creștinătății), a lovit Iordanul antitipic în Prima sa Lovire, a purtat prima bătălie a lui Ghedeon cel antitipic și a mărturisit păcatele asupra Țapului pentru Azazel din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916, dovedește că secerarea, distinctă de spicuire, a durat 40 de ani, și că în următorii doi ani a avut loc doar spicuirea.

(40) Slujirea de 40 de zile a lui Isus înainte de înălțare, în care a mărturisit despre lucrurile Împărăției (Faptele 1:3), tipifică cei 40 de ani ai slujbei de secerare a membrilor Corpului Său cu mesajul Împărăției, care s-a încheiat pentru ei în 1914, deoarece imediat după aceea, în loc să continue proclamarea mesajului Împărăției ca mesaj al secerării, Turma Mică, lăsând acest mesaj Marii Mulțimi și Vrednicilor Tineri pentru lucrarea lor de spicuire (Leviticul 19:9, 10), a început să lovească Iordanul antitipic, să mărturisească păcatele Creștinătății asupra Țapului pentru Azazel, să execute judecata scrisă și să lupte în Prima Bătălie a lui Ghedeon cel antitipic. Astfel, sfârșitul slujirii de 40 de zile a lui Isus înainte de înălțare, tipifică sfârșitul slujirii de secerare a Turmei Mici în anul 1914.

(41) Ispitirea lui Isus timp de 40 de zile în pustie, în timp ce studia Cuvântul lui Dumnezeu, tipifică cei 40 de ani de ispitire a membrilor Corpului Său în pustia antitipică, din 1874 până în 1914, în timp ce studiau Cuvântul lui Dumnezeu. Această perioadă corespunde cu slujba lor de secerare, în timpul și prin care ei au fost ispitiți în mod deosebit (puși la încercare în cele cinci mari cerneri ale timpului de secerare a Secerișului).

(42) Cele 40 de zile de curățire la care trebuia să fie supusă mama unui fiu (Leviticul 12:2-4), reprezintă cei 40 de ani (1874-1914) în care Adevărul pentru dezvoltarea Turmei Mici și slujitorii care îl aplicau Turmei Mici au fost curățiți. Această curățire a început în toamna anului 1874, prin curățirea primului adevăr al Secerișului și a primului grăunte de grâu (fratele Russell) de eroarea privind Venirea lui Cristos în trup, fiindu-i oferit adevărul despre felul Întoarcerii Domnului nostru. Acest fapt dovedește că secerarea a început în anul 1874 și s-a încheiat în anul 1914.

(43) Vestirea lui Iona privind pedeapsa asupra celor din Ninive tipifică purtătorii de cuvânt ai Bisericii Nominale care nu predică o perioadă viitoare de încercare pentru omenire, ci chinul veșnic ca mânia care va veni la sfârșitul perioadei secerării de 40 de ani a Secerișului („încă patruzeci de zile” — Iona 3:4; Z 3568, col. 2, par. 7; 4786 sus [VDM 27.3, 2194:3-6, n.e.];

PT 1938, pag. 188, par. 1). Faptul că Dumnezeu a schimbat o astfel de predicare prin mesajul Secerișului despre încercarea viitoare — restabilirea — între 1874 și 1914, este tipificat prin înlăturarea mesajului lui Iona de către Dumnezeu. Mulți, în adâncă umilință înaintea lui Dumnezeu, au răspuns și au venit la Adevăr — au fost secerati — și au căutat favoarea Sa pe parcursul celor 40 de ani de secerare a Secerișului, din 1874 până în 1914. Cu această ultimă dată s-a încheiat secerarea, distinctă de spicuire.

ISAIA 52:8; LUCA 13:24-27; GENEZA 19:30-38 ETC.

(44) Isaia 52:8 ne spune că, în timp ce Domnul Își va aduna Turma Mică din robia Babilonului, ceea ce a fost realizat prin lucrarea de secerare și spicuire, paznicii (peregrinii, peregrinii auxiliari, evangheliștii și bătrânii în general) își vor ridica vocea în mod armonios, adică vor proclama Adevărul la timpul convenit — Cântarea lui Moise și Cântarea Mielului. Ei au proclamat în mod armonios mesajul secerării, în deplină unitate — au văzut „ochi către ochi” (clar — C 236). Dar să observăm când urma să fie această armonie — „când Iehova va aduce din nou Sionul [Turma Sa Mică, cei 144.000 — Apocalipsa 14:1]”. Când a adus El „din nou” Sionul? Sionul a avut *două* robii. Prima a fost în iudaism, sub rabinism, prin care au trecut israeliții adevărați după trup; iar în Secerișul Iudaic, Dumnezeu a scos Sionul din acea robie. A doua robie a Sionului a fost în Babilonul simbolic, din care Dumnezeu l-a scos (Apocalipsa 18:4) în timpul Secerișului, în timpul de secerare și spicuire — „va aduce *din nou* Sionul”. Dar, începând cu puțin timp înainte de moartea fratelui Russell, un mare dezacord a apărut între peregrini, peregrini auxiliari, evangheliști și bătrâni, atât în America, cât și în Marea Britanie. Aceasta s-a manifestat din ce în ce mai mult prin controverse asupra aspectelor de doctrină și aranjament, până când s-au dezvoltat 60 de grupuri levitice sub conducerea unor foști peregrini, peregrini auxiliari, evangheliști și bătrâni, care erau în dezacord unii cu alții. Prin urmare, secerarea și spicuirea trebuie să fi fost încheiate înainte de moartea fratelui Russell.

(45) Dezvoltarea grupurilor care erau la Adevăr în cele 60 de diviziuni levitice prevestite, care a avut loc și a început în toamna anului 1916, dovedește că Turma Mică fusese deja secerată.

(46) Cele 60 de grupuri curățite și parțial curățite, care erau la Adevăr — tipificate de cei 60 de stâlpi ai curții tabernacolului (Exodul 27:9-18), de cei 60 de capi înregistrați ai familiilor levitice (Numeri 3:17-21; 1 Cronici 23), de cei 60 de viteji ai lui Solomon (Cântarea Cântărilor 3:7, 8), de cele 60 de împărătese ale

sale (Cântarea Cântărilor 6:8) etc. (E 4, pag. 123; E 5, pag. 26-29; E 10, pag. xxiii, xxxvi) — au fost clasificate în funcție de caracterul activităților lor (așa cum a fost cazul leviților Veacului Evanghelic — E 8, pag. 48 jos, 49 sus; PT 1964, pag. 7; PT 1970, pag. 6, 7) și sunt acum (proporțional cu gradul lor de curățire) angajate în susținerea perdelei Curții antitipice (Cristos ca Salvator și Împărat — E 5, pag. 420). Acest lucru dovedește că seceratul Turmei Mici se încheiase cu mult timp în urmă.

(47) Desfășurarea Adevărului Epifaniei, care a început în anul 1916, dovedește că anterior prezentarea Adevărului Parousiei fusese finalizată și, prin urmare, își îndeplinise lucrarea de secerare a Turmei Mici.

(48) Împlinirea profeției Domnului nostru din Luca 13:24-27 a început cu anul 1914, prin aceea că mulți consacrați care nu erau concepuți de Spirit căutau în zadar să fie admiși la Chemarea de Sus (vers. 24), deoarece ușa a fost închisă (vers. 25). În ciuda insistenței lor că sunt studenți ai cuvintelor lui Isus și că învățăturile Lui sunt în armonie cu căile lor (străzile, vers. 26), El le spune că niciodată nu i-a recunoscut ca membri ai Corpului Său (vers. 25, 27). El le spune acest lucru prin dovezi menționate mai sus și prin altele, că seceratul Turmei Mici s-a încheiat până în toamna anului 1914, iar spicuirea până la Paștele din 1916.

(49) Învățătura conform căreia Chemarea de Sus este încă deschisă noilor aspiranți *după ce a început nimicirea Sodomei antitipice (21 septembrie 1914)* este doctrina falsă (vinul) cu care cele două fiice ale lui Lot, în antitip (anumiți Vrednici Tineri și îndreptățiți de probă care *insistă* că Chemarea de Sus le este încă deschisă), l-au făcut pe Lot cel antitipic (anumiți membri necurățiți ai Marii Mulțimi) să fie, în mod simbolic, beat (amețit de eroare; Geneza 19:30-38), considerent care este o altă dovadă că seceratul Turmei Mici s-a încheiat până în toamna anului 1914, iar spicuirea până la Paștele din 1916.

(50) Unirea incestuoasă dintre Lot și cele două fiice ale sale tipifică colaborarea simbolic incestuoasă dintre acei membri ai Marii Mulțimi orbiți de eroare și acei Vrednici Tineri, precum și acei îndreptățiți de probă, care revendică insistent Chemarea de Sus, din toamna anului 1914 încoace, în eforturi stăruitoare de a produce alții cu aceleași ambiții ca cele ale celor două fiice antitipice (E 7, pag. 326). Acest incest simbolic nu ar fi fost comis dacă Chemarea de Sus ar fi fost încă deschisă noilor aspiranți.

(51) Procrearea invariabilă, ca urmare, a moabiților și amoniților antitipici (bastarzi simbolici, Deutero-

nom 23:2-6; D 576, 1), și nu a evreilor antitipici, din toate aceste cazuri de incest antitipic, dovedește că secerarea s-a încheiat până în toamna anului 1914 (chiar înainte ca Sodoma antitipică să înceapă să fie distrusă), iar spicuirea până la Paștele din 1916.

(52) Faptul că acești Vrednici Tineri și îndreptățiți de probă, care participă insistent la incestul antitipic, precum și urmașii lor incestuoși, își pierd poziția din Veacul Milenar o răsplată mai mare decât restabilirea (Deuteronom 23:2-6; E 7, pag. 327, par. 1; PT 1954, pag. 26-28; PT 1969, pag. 26-28), dovedește că teoria lor conform căreia Chemarea de Sus este încă deschisă, chiar și după ce Sodoma antitipică a început să fie distrusă (21 septembrie 1914), este greșită. Aceasta dovedește, de asemenea, că secerarea s-a încheiat până în toamna anului 1914, iar spicuirea până la Paștele din 1916. Observați că noi susținem că Secerișul, într-un sens *mai larg*, adică incluzând snopirea, uscarea, treierarea, vânturarea, cernerea și punerea în grânar, a continuat după anii 1914-1916. Ceea ce susținem că s-a încheiat atunci este Secerișul în sens restrâns, adică secerarea și spicuirea — secerarea până în toamna anului 1914, iar spicuirea până la Paștele din 1916.

(53) Faptul că Fecioarele Nechibzuite și-au cumpărat untdelemnul în „experiența din marele timp de necaz” (C 94), care a început în toamna anului 1914, dovedește că seceratul Turmei Mici se încheiase deja.

(54) A doua fază a marelui Timp de Strămtorare — Revoluția Mondială, cutremurul din 1 Împărați 19:11 — care acum izbucnește treptat, dovedește că seceratul Turmei Mici s-a încheiat cu mult timp în urmă.

DOVEZI DIN ANTITIPUL LUI ILIE

(55) Ultima lucrare a lui Ilie cel antitipic (vezi E 3 — *Ilie și Elisei* — pag. 67-148 [AP 7, n.e.]) înainte de a-și pierde mantaua a fost lovirea Iordanului (2 Împărați 2:8), lucrare realizată între toamna anului 1914 și cea a anului 1916 (Z 5846 [VDM 5.2, 311:1-6, n.e.]; 5772, par. 13 [VDM 6.6, 431:4, n.e.]). Pentru a fi un membru al lui Ilie cel antitipic (Turma Mică, ca profet al Domnului pentru lume, purtător de cuvânt și reformator în Veacul Evanghelic — Maleahi 4:5; B 252), cineva ar fi trebuit să aibă suficientă cunoștință despre Adevăr pentru a se despărți de Babilon sau de lume (să fi fost secerat cu secera Adevărului) la timp pentru a participa la ultima lucrare cu mantaua. Prin urmare, toți au fost secerati înainte de toamna anului 1916.

(56) Separarea dintre Ilie și Elisei antitipici, dintre Turma Mică și Marea Mulțime, care a început cu anumiți reprezentanți ai fiecărei clase pe 27 iunie 1917, dovedește că înainte de acel moment toți membrii

Clasei Cristos în trup aveau Adevărul (fuseseră secerati); căci înainte de acel moment, ei trebuiau să-și fi încheiat lucrarea cu mantaua (definită în Z 5846 [VDM 5.2, 311:1-6, n.e.]; E 3, pag. 70-73 [AP 7, 35:9-11, n.e.]) față de Israelul Spiritual nominal, înainte de a o pierde în favoarea Clasei Elisei.

(57) Împlinirea zilei din 2 Împărați 2:3 (o zi de 40 de ani, din 1878 până în 1918 — vezi E 3, pag. 400; E 4, pag. 41), care nu s-a terminat până când, așa cum a fost prezis, Ilie și Elisei antitipici au fost separați, dovedește că seceratul Turmei Mici se terminase cu ceva timp înainte de 1918; căci toți trebuiau să fie secerati înainte ca Ilie cel antitipic să dispară temporar din scenă, lăsându-și mantaua lui Elisei cel antitipic.

(58) Strigătul lui Elisei: „[1] Tatăl meu, tatăl meu, [2] carul lui Israel și [3] călăreții lui” (2 Împărați 2:12; E 3, pag. 111, 112 [AP 7, 46-47:60-62, n.e.]), care a fost împlinit antitipic de către adepții Societății Turnul de Veghere (prin atitudinea și acțiunile lor față de [1] „Opoziție”, [2] organizația Societății ca „Canal” și [3] cei care erau la conducere) după separarea începută pe 27 iunie 1917, dovedește că înainte de acel moment numărul de membri al Clasei Ilie era complet.

(59) Împlinirea antitipică a faptului că Elisei (adeptii Societății) nu l-a mai recunoscut pe Ilie (2 Împărați 2:12; E 3, pag. 112, 113 [AP 7, 47:63, n.e.]; E 5, pag. 13, 14) constituie o altă dovadă.

(60) De asemenea, faptul că fiii profetilor (tipificând pe anumiți simpatizanți ai Adevărului) l-au căutat ulterior pe Ilie, dar în zadar (2 Împărați 2:16-18), ceea ce s-a împlinit antitipic în timpul celor trei luni dintre 7 octombrie 1917 și 7 ianuarie 1918 (E 3, pag. 113, 168; E 6, pag. 177, 178), dovedește că seceratul Turmei Mici fusese încheiat până atunci.

(61) Separarea foarte pronunțată a societății umane în două clase — Conservatori și Radicali — la scurt timp după sfârșitul primei faze a Războiului Mondial (E 4, pag. 23, 24, 38), dovedește că ambele loviri ale Iordanului de către Ilie și Elisei antitipici se terminaseră anterior și, astfel, dovedește că seceratul Turmei Mici fusese deja încheiat.

(62) Activitatea timp de mulți ani a lui Iehu cel antitipic (Muncitorimea Conservatoare) și a lui Hazael cel antitipic (Muncitorimea Radicală — Sindicalismul) în perioada de după 1914, dovedește că suntem cu mult dincolo de timpul în care Ilie cel antitipic și-a pierdut mantaua, deoarece Elisei cel antitipic, având în posesie mantaua, s-a ocupat de ungerea lor (2 Împărați 8; 9; E 3, pag. 135 [AP 7, 53:85, n.e.]) și, prin urmare, suntem la mulți ani după sfârșitul seceratului Turmei Mici.

(63) Reapariția lui Ilie cel antitipic (care a avut loc după dispariția sa temporară), începând pe 18 iulie 1920 (E 3, pag. 426, par. 2—429, 431, par. 2, 442, par. 1), dovedește că seceratul Turmei Mici trebuie să fi fost completat cu câțiva ani înainte.

(64) Mărturia Piramidei conform căreia Elisei cel antitipic urma să fie manifestat ca fiind separat de Ilie cel antitipic pe 27 iunie 1917 (E 3, pag. 399, 403, 405, par. 1; E 4, pag. 41, par. 2; E 6, pag. 397), și împlinirea evenimentului la acea dată, dovedește că seceratul Turmei Mici fusese încheiat înainte de acea dată.

(65) Mărturia Piramidei conform căreia reapariția lui Ilie cel antitipic urma să aibă loc pe 18 iulie 1920 (E 3, pag. 442), și împlinirea acestui eveniment la acea dată, este o dovadă care confirmă că seceratul Turmei Mici se sfârșise anterior.

(66) La câțiva ani după dispariția temporară a lui Ilie, el i-a scris o scrisoare lui Ioram, împăratul lui Iuda (2 Cronici 21:12-15). Aceasta s-a împlinit antitipic în anul 1923, la câțiva ani după ce începuse separarea dintre Ilie și Elisei antitipici (E 3, pag. 223, 224), ceea ce dovedește că seceratul Turmei Mici se încheiase cu câțiva ani înainte.

(67) Răpirea lui Ilie cel antitipic a fost complet realizată după câțiva ani, în mijlocul unor condiții de fărâdelege și confuzie generală, când oamenii erau „aruncați încoace și încolo și purtați de fiecare vânt de doctrină” (Efeseni 4:14), în stadiul incipient sau de planificare al vârtejului de vânt (revoluție și anarhie — Ieremia 25:29-33, în special vers. 32; 2 Împărați 2:1, 11). Prin urmare, seceratul Turmei Mici, precum și celelalte lucrări ale Secerișului față de ei, trebuie să fi fost încheiate cu mult timp înainte de acel moment.

(68) Ioan Botezătorul, care a fost, tipic, o elaborare a tipului lui Ilie (B 253-261; E 3, pag. 159), a adresat o mustrare asemănătoare cu cea a lui Ilie (Luca 3:19). Antitipic, aceasta a început să fie rostită în septembrie 1922. Această mustrare, care a avut loc la câțiva ani după separarea dintre Ilie și Elisei antitipici, este o dovadă suplimentară că seceratul Turmei Mici se încheiase cu mai mulți ani înainte (E 3, pag. 144 sus [AP 7, 55:96, n.e.], 217, par. 1, 428 sus).

(69) Întemnițarea figurativă a lui Ioan cel antitipic, care a început pe 3 august 1927, este o dovadă în plus că seceratul Turmei Mici se sfârșise anterior (E 3, pag. 139 [AP 7, 54:89, n.e.], 428).

(70) O altă dovadă este că decapitarea figurativă a lui Ioan cel antitipic a avut loc (Matei 14:10; PT 1951, pag. 115-119).

(71) De asemenea, îngroparea sa figurativă a avut loc și a fost anunțată (Matei 14:12; PT 1951, pag. 119).

„ROBUL ACELA”, JERTFA PENTRU PĂCAT SĂVÂRȘITĂ ETC.

(72) „Robul acela” personal a avut în grijă întreaga casă (Matei 24:45-47; Luca 12:42-44). Prin urmare, toată Turma Mică fusese secerată și slujea sub îndrumarea sa personală înainte de 31 octombrie 1916, data morții sale. Prin urmare, conform declarației lui Isus de aici, a fost în mod evident imposibil să fie adăugat cineva în Turma Mică de atunci încolo.

(73) Leviticul 16:20-23 arată că ultima lucrare generală externă a Marelui Preot al Lumii, împreună cu unii membri încă de această parte a vălului, va fi să se ocupe de Țapul pentru Azazel — să mărturisească asupra lui păcatele Creștinătății, să-l ducă la poartă, să-l predea bărbatului pregătit și să-l abandoneze lui Azazel. În mod corespunzător, înainte ca prima dintre aceste lucrări — mărturisirea — să poată fi îndeplinită, toți membrii Marelui Preot al Lumii trebuiau să aibă suficient Adevăr pentru a participa la această lucrare, deoarece, fiind o parte a lucrării Sale finale externe, toți membrii Săi trebuiau să ia parte la ea. Această mărturisire, asemenea primei loviri antitipice a Iordanului, a început în toamna anului 1914 (după izbucnirea Războiului Mondial) și s-a încheiat în toamna anului 1916. Prin urmare, ultimul membru al Preoțimii avusese Adevărul — fusese secerat — înainte de toamna anului 1916. (Pentru detalii, vezi E 4, pag. 153-229.)

(74) Lucrările ulterioare ale Marelui Preot cu Țapul pentru Azazel, împreună cu unii membri ai Preoțimii încă în trup, fiind toate împlinite, fiecare dintre ele mărturisește despre încheierea anterioară a seceratului întregii Preoțimi. (Această dovadă ar putea fi, așadar, enumerată ca mai multe dovezi.)

(75) Faptul că Marea Mulțime a ieșit (și încă iese) „din necazul *cel mare*” (*așa este* în greacă), spălându-și robele și albindu-le în sângele Mielului (Apocalipsa 7:14; D 578; E 5, pag. 399), dovedește că secerarea și spicuirea Turmei Mici sunt încheiate.

(76) Slujitorii Marii Mulțimi, care au aplicat Adevărul dezvoltării Marii Mulțimi pentru dezvoltarea acesteia (fiica antitipică — Leviticul 12; E 4, pag. 97-106), s-au angajat, de la sfârșitul celor 80 de zile antitipice (1874-1954), în serviciul mamei antitipice de atestare (E 5, pag. 419-421; PT 1954, pag. 54-59), adică la construirea Taberei pentru Epifanie dintre evrei și neamuri (mulți alții, prin predicarea mesajului despre Cristos ca Salvator și Împărat, le sunt de ajutor în această lucrare — E10, pag. 672, par. 2). Aceasta dovedește că seceratul Turmei Mici și lucrările aferente lor au fost realizate complet cu mult timp în urmă.

(77) Marea Mulțime, prin membrii săi luminați, timp de mulți ani a declarat, pe bază scripturală, mesajul din Apocalipsa 19:6-9 ca fiind un fapt împlinit („a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit” etc.), ceea ce dovedește, de asemenea, că Chemarea de Sus s-a încheiat definitiv și complet.

(78) Fratele Russell a învățat (Z '13, pag. 181, col. 2, par. 1 [VDM 18.5, 1318:10, n.e.]; Z 5256, col. 2, par. 3 [VDM 18.5, 1319:2, n.e.]) că „sângele tuturor profeților, care a fost vărsat de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu” reprezintă „viața sacrificată a Bisericii”. „Tot sângele drept vărsat” (Matei 23:35, 36; Luca 11:51) a inclus „sângele tuturor profeților”, de la primul, Abel (care îl tipifică pe Domnul nostru Isus, Capul și membrul principal al Clasei Cristos — Evrei 11:4; 12:24), până la ultimul consemnat în Vechiul Testament, așa cum apar cărțile în Biblia ebraică, Zaharia (2 Cronici 24:20-22), care îl tipifică pe Mesagerul Epifaniei, ultimul și cel din urmă membru al Clasei Cristos care avea să fie răpit (pentru dovezi, vezi E 10, pag. 142; PT 1951, pag. 20-22, 41-43, 108, 142; PT 1957, pag. 77, 78; PT 1964, pag. 77, 78). În concluzie, deoarece tot „sângele neprihănit” antitipic, întreaga jertfă pentru păcat, a fost vărsat, oferit în întregime, este evident că Chemarea de Sus s-a încheiat complet și definitiv.

CONFIRMĂRILE PIRAMIDEI

(79) În C 350, fratele Russell spune: „Privind în sus de-a lungul «Marii Galeriei», vedem că *ea are un sfârșit*, la fel cum are un început. Astfel, ni se spune că privilegiile deosebit de mari și prețioase oferite în timpul Veacului Evanghelic vor *înceta* la un moment dat, minunata chemare de sus la comoștenire cu Cristos, ca «mireasa» Sa, se va termina când un număr suficient pentru a completa Turma Mică va fi acceptat chemarea. ... Capătul sudic al «Marii Galeriei» marchează la fel de clar sfârșitul sau limita chemării la natura divină, după cum capătul ei de nord marchează începutul oferirii acestei mari favori”. Când măsurăm „de-a lungul «Marii Galeriei»” cu ajutorul măsurătorilor fratelui Edgar, aflăm că linia prelungită a podelei Marii Galeriei întâlnește, în zidăria solidă a Trepteii, linia verticală a peretelui sudic al Marii Galeriei într-un punct care indică data de 16 septembrie 1914 (pentru detalii, vezi *Pasajele Marii Piramide* [PMP] scrisă de fratele Edgar, Vol. 2, pag. 63; E 3, pag. 395-406, 438-441). În armonie cu declarația de mai sus a fratelui Russell, conchidem, așadar, că „chemarea la natura divină” s-a încheiat la 16 septembrie 1914. Astfel, Piramida confirmă învățăturile Scripturilor asupra acestui subiect.

(80) Marele Martor de Piatră al lui Dumnezeu (Isaia 19:19, 20) arată, de asemenea, spre luna octombrie 1950 ca fiind timpul realizării complete a nunții lui Isus și a Miresei Sale. Aceasta este indicată în mai multe moduri, dar vom menționa doar unul dintre ele aici:

Cei care cercetează Piramida recunosc numărul 36 ca fiind numărul-cheie special al Marii Galeriei. Acesta este evidențiat în șapte moduri diferite: (1) înălțimea verticală a părții din față a Treptei este de 36 de țoli (vezi PMP, Vol. 2, pag. 76; PT 1951, pag. 10); (2) volumul cub al Marii Galeriei (calculat de fratele Petersen) este de 36 de milioane de țoli cubi; (3) tavanul Marii Galeriei este alcătuit din 36 de pietre înclinate; (4) acesta are 36 de suprapuneri (PT 1947, pag. 163, par. 12); (5) sunt 36 de margini inversate înclinate ale pietrelor, de la tavan până la peretele vestic; (6) sunt 36 de margini inversate ale pietrelor, de la tavan până la peretele estic (pag. 163, col. 2, par. 24, 25); (7) sunt 36 de margini verticale inversate totale în pereții de nord și sud, până la caneluri și până la pereții de est și vest (pag. 164, par. 8). Astfel, numărul 36 este stabilit în mod complet ca un *număr-cheie special* pentru utilizare în calculele Marii Galeriei.

De la crearea lui Adam până la începutul Potopului lui Noe sunt 1656 $\frac{1}{2}$ + ani (B 380), estimați la 1656,096 ani. Măsurătoarea podelei de la Linia Verticală a Potopului, care indică începutul Potopului lui Noe (vezi PMP, Vol. 2, pag. 137-139), în josul Pasajului Descendent până la Punctul de Intersecție, este de 961,904 țoli; de acolo, de-a lungul Primului Pasaj Ascendent până la Marea Galerie, sunt 1543,464 țoli (PMP, Vol. 2, pag. 166), care, adăugați la lungimea Marii Galeriei (1881,598 țoli — PMP, Vol. 2, pag. 63) și la numărul-cheie special (36), ne aduce exact la anul și luna în care *Al Doilea Adam* și *A Doua Evă* au fost pe deplin uniți în căsătorie, ca pregătire pentru a regenera lumea sub Ordinea cea Nouă (Matei 19:28). Astfel: 1656,096+961,904+1543,464+1881,598+36=6079,062, ceea ce indică anul 6079 AM (*Anno Mundi* — „în anul lumii”; vezi PT, oct. 1950, pag. 146, Cuprins, unde această dată apare pentru prima oară). Cele 62 de miimi dintr-un an reprezintă 22,63 zile, ceea ce ar

indica după-amiaza zilei de 22 octombrie 1950, când Zaharia cel antitipic, ca ultimul membru al Miresei lui Cristos, a fost unit cu Mirele, nunta fiind astfel realizată complet (PT 1950, pag. 176). Ce confirmare minunată oferă astfel Marele Martor de Piatră al lui Dumnezeu asupra mărturiei Scripturii că Mesagerul Epifaniei, ultimul membru al Stelei, este și ultimul membru al Turmei Mici care avea să fie luat în răpirea Miresei lui Cristos (1 Tesaloniceni 4:17)!

Multe alte dovezi ar putea fi prezentate pentru a arăta că Chemarea de Sus s-a încheiat în mod complet și definitiv în toate privințele, cum ar fi antitipurile lui David și Solomon din Secerișul Veacului Evanghelic, activitățile lor de construire a templului etc., terminarea templului (1 Împărați 6:14, 21, 22; PT 1951, pag. 132-138; PT 1953, pag. 52-56; PT 1968, pag. 70-74), numeroasele confirmări ale Piramidei (PT 1951, pag. 99-105) etc. Acestea ar ridica numărul total la mai bine de 100 de dovezi că Chemarea de Sus s-a încheiat definitiv. Însăși considerentele că au existat doar 144.000 de coroane disponibile pe parcursul lungii perioade a Veacului Evanghelic, că chemarea generală la Chemarea de Sus a luat sfârșit în anul 1881 (acum 90 de ani! [în anul 1971, n.e.]) și că doar câteva coroane pierdute au fost disponibile după aceea, ar trebui să îi determine pe frații umili și sinceri să realizeze că șansele ca ei să fi fost vreodată acceptați ca membri în perspectivă ai Turmei Mici sunt, într-adevăr, foarte mici. Cele 80 de dovezi menționate mai sus ar trebui să fie suficiente pentru a permite tuturor acestor frați, prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, în armonie cu rațiunea și faptele, să vadă clar că Chemarea de Sus s-a încheiat definitiv, întemeindu-și astfel credința, nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 2:5). De aceea, să-L „lăudăm pe Dumnezeul nostru” și să ne alăturăm celorlalți slujitori ai Săi la proclamarea mesajului glorios din Apocalipsa 19:5-9. „Să ne veselim și să ne bucurăm”... „pentru că a venit nunta Mielului și soția Lui s-a pregătit.” „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu.”

PT 1971, pag. 66-75

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site web: stindardul-bibliei.net